

Boros Imre: Privatizáció vagy tervezett kifosztás? 2.

2020 március 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Boros Imre elárulta a titkot! Kapaszkodjanak meg...

A történelem az élet tanítómestere. Ha valaki nem tanul bel?le, arra ítéltetik, hogy sok szörny?séget újra átéljen, szól a tanítás. Bizony ez így van és lesz a jöv?ben is.

A kérdés azonban az, hogy a történelem mélységes kútjában friss, üdít? vagy zavaros vizet találunk-e, azaz amikor elmerengünk a régi id?kön tanulságokat kutatva, a valós dolgokat vagy mesterségesen meg-kreált ügyeket találunk, amik csak hamis döntéseket eredményezhetnek. Nálunk sajnos jó ideje nagyon mérgezett a történelem kútja, iparszer?en folyik a valós történelem meghamisítása.

Ezt hadseregnyi jól megfizetett „szakért?”-kar, történészek, egyes m?vészeti ágak avatott képvisel?i és politikai csoportok újabban úgynevezett „független” nem kormányzati szervezetek végzik, akiknek az ugyancsak „független” média szolgáltatja hamis nézeteik célba juttatását. (Indulj az útra, és vissza ne nézz! – szólt annak idején az induló.) Elkezdtük a ma már történelemmé váló közelmúltból az ország eladósítása és a privatizáció közötti összefüggésrendszer feltárását szigorúan a tényekre alapozva.

Tesszük ezt azzal a bevallott szándékkal, hogy azokat, akik hamarosan az urnák elé járulnak, és a ma már történelemmé vált fejezetr?l halvány fogalmuk sincs, kell? orientációt kapjanak a döntéshez, és végre ne hamisságok alapján tájékoztassák ?ket. Közülük többen már ötven év felettiek.

A sorozat els? írásában gondolatilag nagy biztonsággal átjárható hidat létesítettünk az ország eladósítása és a társadalom közös vagyona kés?bbi eltékozolhatósága között. A látszólag céltalannak t?n? eladósítást el?ször azzal magyarázták, hogy a magyar gazdaság modernizálására kellett a sok pénz, majd amikor ez a magyarázat már megmosolyoghatóvá vált, átváltottak arra, hogy a nép nyakába varrják a felel?sséget, azt állítva hamis módon, hogy felélte az idegen forrásokat. Ezek után tekintsük át, hogy mi is történt valójában 1973–1979 között, amikor a folyamat végén dönt? változás állt be a magyarázatba.

Az adósságmasszát egészen 1997-ig (!) a Magyar Nemzeti Bankban gyúrták, szigorúan titkos ügykezelés mellett, a történet eddig az id?pontig igazán érdekfeszít?, bár azután sem érdektelen egészen 2013-ig. Aki onnét szivárogtatott, a devizakódexszel és az MNB haragjával (no és lichthofra néz?, rácsos cellával) szembesült. Igaz, a titkos adatokhoz nem lehetett könnyen hozzáférni, és nem is biztos, hogy aki ezeket böngészte, megtalálta a t?t a szénakazalban.

Az MNB 1973-tól a hiteleket külföldr?l és idegen pénznemekben vette fel (3–7 éves futamid?re). A hitelnek legtöbbször dollárban volt egy keretösszege, de tetszés szerint más pénznemben is igénybe lehetett venni. Ezt hívják több devizás (multicurrency) opciónak.

Az igénybe vett devizanemet 3–6 havonta változtatni is lehetett. A kamatot mindig abban a devizanemben és értelem szerint kamatlábbal számították, amiben az adósság éppen állt. Az MNB-ben rendre az alacsony kamatozású devizanemet választották, ami a német márka és a svájci frank (kés?bb yen) volt. Hivatalos kommunikációkban az MNB devizaguruja azzal büszkélkedett, hogy milyen okosak, takarékosak. A felvett pénz egy részét tartalékba tették, aminek pénzneme a dollár volt. Ehhez meg az a magyarázat tartozott, hogy a dollár nagyon magas kamatot hoz.

Mindkét magyarázat ugyan megállta a helyét, de senki sem figyelt arra, hogy ez csak a lényeges információ egy része. (Fekete János sem bontotta ki a valóság minden részletét.) Ráadásul exportbevételeink zöme is a rendre gyenge dollárban voltak, míg az importot márkában és shillingben kellett fizetni.

A márka/schilling évtizedekig 1/7-ben volt. A másik részt gondosan eltagadták, nevezetesen az árfolyamok hatását a felvett hitelek valóságos költségeire. Ez olyan sikeres volt, hogy jó negyedszázad múlva a magyarok tömegeit még mindig ezzel az ótvar trükkel tudták kizsebelni az ún. devizaalapú hitelek révén. Arra, hogy ez még a szakavatottak részére se derüljön ki, az MNB „sajátos” könyvelési rendszere volt a támasz, ami egészen 1997-ig élt és virágzott, Surányi és Bokros ennek fedésében tudott még „országot menteni”.

Az el?z? cikkben említettük, hogy az értékeléshez szükséges árfolyamokat maga az MNB állapította meg úgy, ahogy érdeke diktálta. Természetesen olyan formán, hogy le ne leplez?djenek a tényleges veszteségeket jelent? árfolyambukták. Ugyanis 1973 és 1979 között hatalmas árfolyammozgások voltak. Az induló 4 márka/1 dollár árfolyam volt id?közben 1,75, s?t még ennél is rosszabb. Ezek az árfolyamok felértékelték a tartozásokat (márka, svájci frank, kés?bb yen), és leértékelték a tartalékokat (dollár).

Két ilyen hatalmas krízis is kialakult. Az els? mindjárt 1974-ben, amit az MNB simán elsikált, noha a Történeti Irattárban vannak róla írások. A másik 1978-ban következett be, és már elsikálhatatlan volt, könyvmanipuláció ide vagy oda, de az akkori pénzügyminiszternek (néhai Faluvégi Lajos) is felt?nt. Szóvá is tette, a magyarázat igényével. Napokon belül Pershing rakéta-sebességgel feljebb repült, a Tervhivatal elnöke lett (akkoriban a Tervhivatal volt a legfontosabb gazdasági tárca).

A valóságba addigra hatalmasra n?tt és egyre csak növekv? adósságot már nem lehetett mégsem visszagyömöszölni az MNB könyveibe sem. Az ország fizetési mérlege árulkodott. Az hamisíthatatlan volt, és dollárban készült hiteles adatok alapján. Ezért is volt szupertitkos. Az 1978-as év az akkor gigantikusnak mondott, egymilliárd dolláros hiányt mutatta. (Az évben saját jogon bejött és kifizetett dolláregyenleg a felvett hitelek nélkül.) Nyilvánvaló, hogy a hiány nagy részét a felvett hitelei miatti kamatok és az árfolyambuktákból adódó veszteségek miatti kifizetések okozták. Ami nálunk veszteség volt, az másutt (a Lajtán túl) nyereségként volt kasszírozható.

Éget? szükség volt a másra mutogatásra, arra meg ott volt a nép, aki „felélte” a sok pénzt. Ez a mantra egészen 2010-ig, a megszorítások helyett belép?, patrióta gazdaságpolitika meghonosításáig élt, balliberális olvasatban és érzékelhet? kommunikációs elleng?z nélkül m?ködött. Újra feléledt 1979-t?l a „szocialista piaci” szemlélet is, ami lényegében els? szárnypróbálgatásait már 1968-ban elindította, de durva visszanyesegetést kapott 1973–78 között.

Amit ma rendszerváltozásnak hívunk, annak az alapjait ekkor kezdték lerakni azok, akik kés?bb az SZDSZ-t megel?z?en „szabad hálózatokat” képeztek, és az állampárt titkokba beavatottjaitól védelmet kaptak.

Az ország 1979-ig a „ nagy nemzetközi” piacba csak egy titkos csatornán, nevezetesen az MNB által felvett devizahiteleken keresztül volt bekapcsolva, ami tetemes nálunk megtermelt forrás (effektív pénz) kivonásával járt. Pedig 1979-t?l akadályoktól mentesen saját gyártású kényszerek (eladósodottság) miatt siklottunk rá a mindennapi világpiacosodásra, ami 1982-ben egy technikai bukás közeli pénzügyi válsághoz vezetett, amib?l a Nemzetközi Valutalaphoz való csatlakozásunk „mentett” meg.

A meghúzott és logikusan egymásra épül? történelmi ív (1973–1989 között) világosan mutatja, hogy a rendszerváltoztatási kísérlet már 1973-ban üzembe helyez?dött, bár err?l a nép csak 1989 ?szén értesült. A népet kihagyták, ne csodálkozzunk, hogy olyan is lett, és nagy munka kell majd a következ? években is ahhoz, hogy a dolgok egyenesbe kerüljenek.

Boros Imre

(A szerz? közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló